

K § 1, odst. 4, zák. ze 16. července 1892, č. 202 ř. z. Nejvyšší správní soud trvá na právním názoru vysloveném již opětovně zejména v nálezech ze dne 19. února 1920, č. 397 (Boh. sb. č. 335), ze dne 1. března 1923, č. 3463/23 (Boh. sb. č. 2030) a ze dne 12. června 1924, č. 21709/23 (Boh. sb. č. 3720), že novela k zákonu o nemocenském pojištění ze dne 15. května 1919 č. 268 Sb. z. a n. nezbavila platnosti ustanovení §u 1, odst. 4, zákona ze dne 16. července 1892 č. 202 ř. z., dle něhož zapsané pomocné pokladny pro případ nemoci směly pojišťovat nemocenské jen 28 K týdně. Nebyli proto členové její, pokud by podle svého pracovního výdělku měli dle zákona o nemocenském pojištění z r. 1919 nárok na nemocenské 28 K týdně převyšující, zproštěni povinnosti pojistné u okresní nemocenské pokladny, poněvadž u zapsané pokladny pomocné na nemocenské v řečené výši podle zákona pojištění býti nesměli a nebyli tudíž u ní pro případ nemoci pojištění způsobem a měrou v zákoně o nemocenském pojištění z r. 1919 nařízenou (§ 13, odst. 1, bod 1. tohoto zákona). Ježto jest mimo spor, že zaměstnanci, o které tu jde, měli podle svého pracovního výdělku nárok na nemocenskou podporu 28 K týdně převyšující, nemohl Nejvyšší správní soud shledati, že by naříkané rozhodnutí odporovalo zákonu, když s hlediska shora cit. nálezů vyslovalo, že pojištění jmenovaných zaměstnanců u zapsané pomocné pokladny nenahrazuje nucené pojištění u okresní nemocenské pokladny a v důsledku toho přiznalo této pokladně nárok na pojistné příspěvky do 31. prosince 1920, t. j. do dne, do kterého shora uvedené omezení §u 1. zákona č. 202 z r. 1892 trvalo. Stížnost dovolávajíc se zdejšího nálezu ze dne 28. ledna 1924 č. 1469/24 hledí tím zřejmě dovoditi, že skutečné pojištění třeba u nepřislušné pokladny, jež podle §u 11. jest povolána, aby pojištění v §u 1. nemocenského zákona nařízené prováděla, vylučuje povinné pojištění u okresní nemocenské pokladny. Citovaný nález jednal o nemocenském pojištění u nepřislušné pokladny, jež věcně byla oprávněna prováděti pojištění svých členů způsobem a měrou v nemocenském zákoně nařízenou. Nemocenská pokladna soukromých úředníků a zřízců v Praze nebyla však, jak shora vyloženo, v kritické době oprávněna pojistiti zaměstnance, o které tu jde, v rozsahu jak nemocenský zákon předpisuje; nevyhovovalo proto pojištění u ní věcným požadavkům zákona.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 17. dubna 1926, č. 8293/26.)

Nařízení býv. uhers. ministerstva orby ze dne 27. června 1912, č. 4000, bylo zrušeno vládním nařízením ze dne 23. září 1919, č. 516 Sb. z. a n. Zákonný článek XIX. z r. 1907 byl, pokud jde o okruh pojištěnců, podstatně změněn vládním nařízením ze dne 23. září 1919, č. 516 Sb. z. a n., jež uvedlo na Slovensku v platnost mimo jiné i §§ 1 až 4 nemocenského zákona ve znění novely ze dne 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. Paragrafy tyto, stanovící odchylně od zák. čl. XIX.-1907 označení osob pro případ nemoci povinně pojištěných (§ 1) výjimky z této zásadní pojistné povinnosti (§§ 2 a 3) a pojem zaměstnavatele (§ 4), vymezily tím v každém směru nově okruh pojištěnců. Tím, že tyto předpisy vtěleny do zákona o nemocenském pojištění dělníků, dosud na Slovensku platného — zák. čl. XIX.-1907 — s výslovným dodatkem, že veškerá ustanovení zákonů a nařízení, platných dosud na Slovensku pokud jsou v rozporu s ustanoveními odst. 1. § 1 tohoto vládního nařízení, pozbývají platnosti, byly zrušeny všechny dosud na Slovensku platné normy určující okruh pojištěnců způsobem odchylným. Tento osud stihl tedy také § 13. zák. č. VIII. z r. 1912 a na základě něho vydané nařízení uh. ministerstva orby ze dne 27. června 1912, č. 4000, jež vyjímalo z povinného pojištění nemocenského dle § 1. zák. čl. XIX.-1907 zaměstnance vodních družstev, poněvadž tuto